

GYÖRGYJAKAB Enikő și BOGDÁN Zsolt

Mișcare lentă, mișcare rapidă – ca respirația, inspirație, expirație – e vibrația. Aceste schimbări rapide dau o vibrație, sunt foarte aproape de viață. E foarte concentrat și nu te lasă, te prinde ritmul. Trebuie să simți. O viață întregă nu ți-ar fi de-ajuns să înveți Jo Ha Kyu. Mi s-a întâmplat să simt că ritmul cade, se descarcă, îmi scapă și atunci trebuie să urci, să tragi tare. La baza lucrurilor în mod sigur e respirația, care imprimă ritmul și e legată de bătăile inimii. Dacă ritmul e perfect, se armonizează cu ritmul cosmosului și e adevărat, trăiește. Spectacolul pulsează, trăiește.

Imola KÉZDI

Roxana Croitoru: *Kézdi Imola, ești una dintre cele mai tinere actrițe ale Teatrului Maghiar din Cluj, dar ai deja un palmares de invidiat. Ai jucat în roluri foarte importante, care au fost și foarte apreciate, dacă m-aș gândi numai la Lea din Dybuk de S. Anski sau la Marie din „Woyzeck” de G. Büchner. Ai lucrat cu regizori renumiți, din țară și străinătate, dacă ne gândim la directorul tău Tompa Gábor sau la Mihai Măniuțiu sau la David Zinder, regizorul și profesorul din Israel. Creațiile tale au fost încununuate cu nominalizări și premii în țară și în străinătate. Ai făcut și filme. Ce înseamnă pentru tine întâlnirea cu Andrei Șerban?*

Kézdi Imola: Tot ce ați spus e foarte adevărat. Am avut parte de întâlniri foarte norocoase în viața mea, cu Tompa, cu Zinder, cu Măniuțiu. Și fiecare întâlnire pe scenă a însemnat o provocare, o nouă experiență. Întâlnirea cu Andrei Șerban,

KÉZDI Imola

Într-o perioadă un pic mai dificilă a vieții mele (Kézdi Imola a devenit de curând mămică – *n.n.*), este un nou dar. M-am străduit să-mi canalizez atenția și energia la lucru în așa fel, încât acest rol să reușească, să fie un fruct bun și frumos. Am acceptat să joc, chiar și în această situație, datorită șansei de a lucra cu Andrei Șerban un Cehov. Cehov pentru mine e un desert, desert artistic.

R.C.: Pentru că ești atât de tânără, probabil că nu ai avut idei preconcepute și nu ai venit cu un balast în ceea ce privește imaginea ta despre un spectacol Cehov. Cu toate că știm cu toții că Andrei Șerban este un regizor iconoclast, care reușește să scoată atât din piesă cât și din personaje niște fațete absolut necunoscute, ca spectator m-a izbit și m-a impresionat și m-a pus pe gânduri felul în care se desfășoară relația dintre profesorul Serebriakov și Elena Andreevna, așa spune că este o relație chiar perversă. Cum comentezi lucrul acesta?

K.I.: Da, de la primele lecturi, Șerban ne-a spus că acest cuplu, legătura dintre profesorul Serebriakov și Elena Andreevna este o legătură perversă. Acest cuplu nu poate funcționa decât așa. Nu știm de ce, nu cunoaștem dedesubturile

și probabil nici nu vom găsi răspunsul, dar e foarte interesant. E îngrozitor că Elena Andreevna nu se poate rupe din această relație. Am văzut multe filme și spectacole cu *Unchiul Vanea*, dar niciunul nu m-a dus cu gândul spre un asemenea gen de relație. Cred că așa cum jucăm noi devine foarte palpitant pe scenă. Acest cuplu naște o serie de răspunsuri dar și întrebări și deschide noi drumuri de interpretare. De ce oare este atât de revoltată Elena Andreevna pe ceilalți, că nu îl acceptă pe Serebriakov și-l supără mereu, iar apoi de ce nu se poate desprinde din această relație? Întrebări, provocări, puncte de vedere.

R.C.: *Iar faptul că ați jucat într-un spațiu atât de deschis, deci un Cehov absolut fără pereți, dar nu numai pe scenă, ci și în public, distanța dintre voi creează o altă relație între personaje; și iarăși, este foarte surprinzător că multe monologuri le spuneți cu fața spre public, adresându-vă direct spectatorului. Îl implicați absolut în spectacol. Spune-mi, asta nu v-a creat dificultăți în repetiții? Această solicitare extraordinară nu numai spirituală, ci și din punct de vedere fizic? Un alt sistem de joc? Ați mers cu inima deschisă pe mâna lui Șerban?*

K.I.: Și asta a fost interesant. În repetiții nu a fost chiar așa de greu, fiind aproape două distribuții, erau mereu prezenți ca public colegii, prietenii. E altceva cu publicul adevărat. Mie apropierea de public, lipsa distanței, a juca față-n față și ochi în ochi mi-a produs disconfort încă de acum câțiva ani, la *Doctor Faustus*. Am început să mă obișnuiesc cam după zece reprezentații. Am început să-i privesc și mi-am dat seama, am simțit că pe ei nu-i deranja apropierea. A început chiar să-mi placă să intru în spațiul lor, oarecum în intimitatea lor, dar nu agresiv. Aceasta a fost prima întâlnire. Dificil e, că și tu trebuie să te dezvălui, să te arăți, să dezvălui chiar și acele părți tainice ale sufletului tău, pe care reușești să le protejezi cu grijă, în viața de zi cu zi. Eu cred că numai așa se poate juca Cehov. Nu e ușor, dar am învățat în repetițiile cu public că această relație directă e bine primită, dacă nu ești prea agresiv. Simt cum reacționează și îmi zâmbesc. Mie însă, când sunt eu public, nu-mi place această apropiere cu actorul.

R.C.: *Ceea ce mi s-a părut iarăși foarte interesant a fost ultima voastră repetiție cu public. Eu am mai văzut și la Sibiu, la „Pescărușul“, când Andrei Șerban ne-a arătat ambele distribuții într-un spectacol. Dar ceea ce aici a fost în plus și deosebit de interesant a fost faptul că multe schimbări s-au făcut la vedere, chiar reluându-se replici sau parte dintr-un monolog. Asta s-a întâmplat și cu personajul tău. Spune-mi, cum te-ai simțit? Cred că este foarte greu pentru un actor să intre în tensiunea momentului.*

K.I.: A fost greu, dificil, mai ales când nu aveai continuitate. Nu e ușor să intri pe scenă, din cabină, direct într-un moment de mare tensiune și energie. Spectacolul a început cu mine, dar apoi a continuat colega mea, ca revenirea mea să fie pe un moment înalt, ca să spun așa. A fost interesant și cred că ne-a reușit. În final, ne-am simțit bine și cred că e necesar pentru un artist să aibă astfel de experiențe. Și pentru spectatori cred că a fost interesant, mai ales pentru cei care au mai văzut spectacolul, cu una sau cu ambele distribuții. E o experiență inedită să vezi spectacolul în distribuție încrucișată.

C.R.: *O ultimă întrebare. Crezi că ar fi important pentru voi, pentru colectivul teatrului, ca Andrei Șerban să revină, să mai lucreze cu voi?*

K.I.: Da, cred că ne-am simțit bine împreună, am lucrat bine și merită să mai încercăm.